

sonlige grundrettigheder, og at domstolen i givet fald kan efterprøve, om disse grundrettigheder respekteres af Fællesskabernes myndigheder.

5. De øvrige betingelser i grl.'s § 20 rejser næppe problemer. Når det kræves, at overdragelsen sker ved *gensidig overenskomst med fremmede stater* kan der ikke være tvivl om, at Rom-traktaten opfylder denne betingelse. Traktaten er afsluttet som en gensidigt forpligtende folkeretlig tekst, og medlemsstaternes rettigheder og pligter har det præg af lighed, som ligger i gensidighedskravet.

Når det videre kræves, at overenskomsten skal tjene »til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde« kan der heller ikke være tvivl om, at denne betingelse er opfyldt. I Rom-traktatens præambel hedder det bl.a., at parterne ønsker »at bidrage til en gradvis af-

vikling af restriktionerne i den internationale samhandel«, og at de ønsker at sikre de oversøiske lande »øget velstand i overensstemmelse med grundsætningerne i De forenede Nationers Pagt«. Det siges endvidere, at parterne er besluttet på ved forening af de økonomiske kræfter »at styrke fredens og frihedens sag«. Selv om disse og andre udtalelser i præambelen ikke er formelt forpligtende på samme måde som traktatens dispositive bestemmelser, udtrykker de dog Fællesskabernes almindelige formål tilstrækkelig klart til at tilfredsstille kravet i grl.'s § 20.

Som *konklusion* mener jeg derfor at kunne udtale, at der fra et forfatningsretligt synspunkt intet er til hinder for, at Danmark tilslutter sig De europæiske Fællesskaber ved at der vedtages en lov i overensstemmelse med grundlovens § 20.